ROS16: Motinos Marijos Savivertės rožinis

Kim Michaels

Motinos Marijos Savivertės rožinis

Tėvo, Sūnaus, Šventosios Dvasios ir Šviesos Motinos besąlyginės meilės vardu, Amen.

AŠ ESU KAS AŠ ESU, Jėzaus Kristaus vardu, paskiriu šį rožinį tobulos Kristaus vizijos įkūnijimui… (išsakykite asmeninę maldą).

Dievas yra Tėvas ir Motina

Dievas Motina ir Tėvas,
Jie neatskirai, jie – vienas.
Mes pagimdyti sąjungos šventos,
Jų meilė mus kely globos.
Gyvenimo gausingo dovana
Nesantaiką numalšo mumyse.
Pažadinti vandens gaivaus,
Iš sapno bundame baisaus.
Mes matome – gyvybė juk viena,
Tad pergalinga aušta jau diena.
Pas Dievą grįžtame keliu,
Visų šventųjų pramintu.
Mes Dievo kūnas esam čia,
Per mus atgimsta planeta,
Į meilės aukso amžių tvirtą,
Dangaus palaiminimais apipiltą.
Mes padedam žmonėms matyti

Mes padedam žmonėms matyti,
Jog tik vienovė realybė,
Ir tik vienovėj būdami,
Pilnatvėj būsim amžini.
Ir Žemė jau pagijusi visa,
Gyvybė Dievo tobula yra.
Dievas Motina ir Tėvas,
Kiekvienam' mes matom Dievą.

Aš esu daugiau nei žmogiškasis aš

1. Tiktai žmogiškasis aš gali jaustis slegiamas naštos, gali jaustis praradęs kontrolę, gali jausti apmaudą ar pyktį materialiam pasauliui ir jo neįveikiamoms kliūtims arba apribojimams, ribojantiems tai, ką įmanoma, ir ko neįmanoma padaryti. AŠ ESU DAUGIAU už žmogiškąjį aš.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

2. Krizėje, vienas iš dalykų, kurio netenku pirmiausia, yra mano savivertė, mano pasitikėjimas savo jėgomis. Savivertės praradimas yra visų krizių esmė, tai yra tas faktorius, kuris neleidžia man pakilti iš krizės. Tačiau tiktai žmogiškasis aš gali prarasti savivertę. AŠ ESU DAUGIAU už žmogiškąjį aš.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,

Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

3. VISADA yra įmanoma įveikti dabartinę situaciją. Tiktai žmogiškasis aš gali tikėti subtiliu melu, jog – kadangi padariau tą ar aną klaidą – niekada nebegalėsiu nuo jos išsilaisvinti, niekada nebegalėsiu būti tyras, man niekada negalės būti atleista. AŠ ESU DAUGIAU už žmogiškąjį aš.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

4. Kad ir kokias klaidas būčiau padaręs, tebesu geras žmogus ir galiu susikurti geresnę ateitį, galiu įveikti dabartines savo problemas. Tiktai žmogiškasis aš gali tikėti, kad neturi reikalingų savybių šioms problemoms įveikti. AŠ ESU DAUGIAU už žmogiškąjį aš.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

5. Absoliučiai visos problemos Žemėje turi sprendimą. Kad ir kokia neįveikiama gali atrodyti situacija žmogiškajam aš, yra kelias aukštyn. Kad ir kokią didelę klaidą būčiau padaręs praeityje, kad ir koks netobulas ar netyras gali jaustis mano žmogiškasis aš, nėra absoliučiai jokių sąlygų Žemėje, virš kurių negalėčiau pakilti, kurių negalėčiau nuskaistinti. AŠ ESU DAUGIAU už

žmogiškąjį aš.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

6. Viskas materialiame pasaulyje yra sukurta iš vienos bazinės substancijos – Materijos šviesos, Motinos Šviesos. Viskas yra sukurta iš Dievo Šviesos, Materijos šviesos, kuri prisiėmė formą. Forma tėra laikinas pasireiškimas, ir ji nepakeičia fundamentalių šviesos savybių. Viskas šiame pasaulyje yra laikina regimybė, ir šviesa visada gali būti sugrąžinta į savo tyrą būseną. AŠ ESU DAUGIAU už žmogiškąjį aš.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

7. Be Dievo Šviesos nieko nebuvo sukurta, kas yra sukurta. Aš buvau sukurtas, ir todėl aš esu sukurtas iš šviesos, aš esu šviesos būtybė, dvasinė būtybė. Nesu mirtinga žmogiška būtybė, nebuvau sukurtas mirtingu nusidėjėliu, kuris nieko daugiau nesugeba kaip tik nusidėti. Ir taip pat nesu aukštus protavimo gebėjimus įgijusi beždžionė. Mano mintys nėra vien mano fizinėse smegenyse vykstančių procesų pasekmė. AŠ ESU DAUGIAU už žmogiškąjį aš.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,

Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

8. Aš esu daugiau nei kūnas, esu daugiau nei ši Žemė, esu daugiau nei visa materiali visata. Turiu dvasinę realybę, dvasinį tapatumą, kuris išeina už šio pasaulio ribų. Kadangi mano tikrasis tapatumas išeina už šio pasaulio ribų, jo niekas negali paveikti, ką būčiau patyręs ar padaręs šiame pasaulyje. AŠ ESU DAUGIAU už žmogiškąjį aš.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

9. Egzistuoja mano esybės šerdis, kuri amžinai gyvena dvasinėje karalijoje. Šioje šerdyje yra saugoma mano tapatumo matrica, mano individualumo Dievuje matrica. Jos nesunaikino ir nepakeitė, ir netgi neuždengė niekas, ką patyriau materialiame pasaulyje. AŠ ESU DAUGIAU už žmogiškąjį aš.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

1. Gerklė, Saulės Rezginys

Sveika Marija, prakilni,
Motinos Šviesą aukštyn keli.
Šviesa pusiausvyroj tekės,
Harmonijoj siela žėrės.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam
Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Sunkumų nebėra širdy
Marijos meilės apsupty.
Dvylika žiedlapių rožės skaisčių,
Susitinka siela su jaunikiu.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam
Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Gerklė liepsnoja ugnim mėlyna,
Visad teisinga Dievo valia.
Dievo galia meilės veiksmu
Iš Aukščiau ji atskrieja Kristaus vedimu.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,

Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam
Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Ramybė saulės rezginy,
Baimė ir pyktis jau paleisti.
Šventoji dešimtis įstabiai sužydės,
Purpuru, auksu viską nušvies.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam
Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Motinos Šviesos ir Budos vienovė,
Tamsos jėgų neįveikiama tvirtovė.
Drauge su Jėzumi ir Sen Žermenu,
Jie Aukso Amžių atneša kartu.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam
Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Motinos lūpų švelniam bučiny,

Amžina laimė dega širdy.
Erdvėj sklandau įstabioje
Šventų garsų apsuptyje.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam
Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Koda:
Malone Motinos begaline,
Už laiko ir erdvės pakilome.
Juk Budos prigimtis visuos
Kilti aukštyn mane vilios,
Kristaus būtybėmis tampame
Ir Aukso Amžių nešame.

Aš esu daugiau už materialias sąlygas

1. Mano žmogiškasis aš gali jaustis prislėgtas ir įstrigęs savo dabartinėje situacijoje, tačiau egzistuoja aukštesnė mano esybės dalis, kurios mano dabartinė situacija nė kiek nėra paveikusi. Už mano išorinės situacijos egzistuoja gilesnė realybė. Galiu susijungti su šia realybe ir įgyti visiškai naują perspektyvą į savo gyvenimą. AŠ ESU DAUGIAU už bet kokias materialias sąlygas.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrasis Dievo sapnuje jaučiu

Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

2. Kai manau, kad nėra išeities iš mano dabartinės situacijos, taip yra dėl to, kad nematau, kas esu. Žinau, kad esu daug daugiau nei dabartinė mano situacija. Todėl išeitis iš tiesų egzistuoja, ir išeitis yra atkurti ryšį su tikrąja dvasine esybe, kuri aš esu. Galiu atkurti ryšį su savo dvasine esybe, su savo AŠ ESU Esatimi, kadangi mano esybės šerdis yra mano Sąmoningasis AŠ. AŠ ESU DAUGIAU už materialias sąlygas.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

3. Tai, kad kenčiu, įrodo, jog sąmoningai suvokiu save. O kadangi sąmoningai suvokiu save, galiu suprasti, jog mano Sąmoningasis AŠ yra daugiau nei mano dabartinė situacija, yra daugiau nei mano išorinis protas, yra daugiau nei mano dabartinis tapatumo jausmas. AŠ ESU DAUGIAU už bet kokias materialias sąlygas.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

4. Mano Sąmoningasis AŠ yra mano dvasinės esybės tąsa, o mano AŠ ESU Esatis yra paties Kūrėjo Esybės tąsa. Mano Sąmoningasis AŠ buvo sukurtas

nusileisti į materialų pasaulį ir padėti bendrakurti Dievo karalystę Žemėje. AŠ ESU DAUGIAU už bet kokias materialias sąlygas.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

5. Mano išorinis protas pamiršo šį tikslą, pamiršo savo tikrąjį tapatumą. Tačiau aš galiu atkurti ryšį su savo tikruoju tapatumu, o vienintelis tikras savivertės šaltinis yra savęs pažinimas, suvokimas, kas toks aš iš tiesų esu.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

6. Bet kokia savivertė, kuri yra grįsta šio pasaulio dalykais, yra trapi ir lengvai gali būti prarasta. Sąlygos, kurias patyriau savo esamoje situacijoje, privertė mane prarasti savivertę, kuri buvo grįsta šio pasaulio dalykais. AŠ ESU DAUGIAU už bet kokias materialias sąlygas.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,

Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

7. Susikursiu savivertės jausmą, kurios negalės pažeisti šiame pasaulyje egzistuojančios materialios sąlygos, siekdamas savivertės, kuri išeitų už šio pasaulio ribų. Galiu susikurti šią savivertę, atkurdamas ryšį su Aukštesniąja Esybe, kuri aš esu, su realybe, kad esu dvasinė būtybė, išgyvenanti materialius patyrimus, o ne materiali būtybė, mėginanti išgyventi dvasinį patyrimą. AŠ ESU DAUGIAU už bet kokias materialias sąlygas.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

8. Aš jau esu dvasinė būtybė, ir todėl nesiekiu tapti kažkuo, kuo nesu. Siekiu suvokti, kas jau esu. Suvokiu, kad mano dabartinis tapatumo jausmas – mirtingos žmogiškos būtybės tapatumas – iš tiesų yra netikras, jis tėra iliuzija. AŠ ESU DAUGIAU už bet kokias materialias sąlygas.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

9. Mano dabartinis tapatumo jausmas yra tarsi vanduo, kuris užsiteršė, kuris pasidarė toks drumzlinas, kad nebesugebu matyti gilesnių savo esybės dalių. Tačiau mano sąmonės vanduo vis dar tebėra tyras vanduo. Ir išvalęs jį nuo visų netyrumų, aiškiai pamatysiu, kas aš esu. Nepaliausiu žingsniuoti mažais

įtikinamais žingsneliais į priekį, kol išvysiu savo AŠ ESU Esaties realybę. AŠ ESU DAUGIAU už bet kokias materialias sąlygas.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

2. Trečioji akis, Siela

Sveika Marija, prakilni,
Motinos Šviesą aukštyn keli.
Šviesa pusiausvyroj tekės,
Harmonijoj siela žėrės.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam
Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Sunkumų nebėra širdy
Marijos meilės apsupty.
Dvylika žiedlapių rožės skaisčių,
Susitinka siela su jaunikiu.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam
Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Kakta spinduliuoja smaragdo žalia,
Sekame Kristaus mes vizija.
Ir Dievo plano tobulume,
Žmogui Jo meilę jaučiame.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam
Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Maudosi siela palaimos sraute,
Violetinės liepsnos šviesoj ryškioje.
Siela kvėpuoja Dievo ore tyrame,
Laisvę ji jaučia Motinos skraite.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam
Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Motinos Šviesos ir Budos vienovė,
Tamsos jėgų neįveikiama tvirtovė.
Drauge su Jėzumi ir Sen Žermenu,
Jie Aukso Amžių atneša kartu.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam
Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Motinos lūpų švelniam bučiny,
Amžina laimė dega širdy.
Erdvėj sklandau įstabioje
Šventų garsų apsuptyje.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam
Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Koda:
Malone Motinos begaline,
Už laiko ir erdvės pakilome.
Juk Budos prigimtis visuos
Kilti aukštyn mane vilios,
Kristaus būtybėmis tampame
Ir Aukso Amžių nešame.

Aš esu Dievo sąmonės srautas

1. Viskas mano išorinėje situacijoje yra sukurta iš Materijos šviesos,

prisiėmusios tam tikrą formą. Ši forma nebuvo sukurta mano išorėje esančių sąlygų. Ją nulėmė mano prote saugomi įvaizdžiai ir įsitikinimai. AŠ ESU tyras Dievo sąmonės srautas.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

2. Mano sąmonės srautas yra tarsi balta šviesa kino projektoriuje. Mano prote, net ir pasąmonės lygmenyse, saugomi įsitikinimai, įvaizdžiai ir iliuzijos yra tarsi kino juosta kino projektoriuje. Tai, kas yra projektuojama ant mano sąmoningo proto ekrano ir mano išorinės materialios situacijos ekrano, tiesiog yra mano prote saugomos kino juostos paveikslėlių atvaizdai. AŠ ESU tyras Dievo sąmonės srautas.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

3. Mano proto būsena nėra mano išorinių aplinkybių padarinys. Realybė tokia, kad mano išorinės aplinkybės yra mano proto būsenos padarinys. Tai yra melas, jog, norėdamas būti laimingu, privalau išpildyti tam tikras išorines sąlygas. Man nereikalingi materialūs dalykai, politinės sąlygos ar religinės sąlygos, kad galėčiau būti laimingas ir galėčiau turėti proto ramybę. Man tereikia atkurti ryšį su savo tikruoju tapatumu. AŠ ESU tyras Dievo sąmonės srautas.

Palieku viską, kas mažiau,

Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

4. Nebepriimu subtilaus melo, kad negaliu būti savo proto valdovu, kol nekontroliuoju savo išorinių aplinkybių. Būtent šis subtilus įsitikinimas atvedė mane į mano dabartinę krizę ir įstūmė mane į užburtą ratą. Laimė, proto ramybė, savivertė yra vidinės sąlygos – jie yra jausmai, jie yra proto būsena. AŠ ESU tyras Dievo sąmonės srautas.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

5. Paleidžiu melą, kad, norėdamas kontroliuoti savo vidines aplinkybes, privalau kontroliuoti savo išorines aplinkybes. Nebetikiu, kad mano išorinės aplinkybės kontroliuoja mano vidines aplinkybes, ir todėl šio pasaulio jėgos, šio pasaulio princas ateis ir nieko manyje neras, kuo naudodamiesi galėtų mane kontroliuoti. AŠ ESU tyras Dievo sąmonės srautas.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

6. Viskas materialiame pasaulyje yra proto įvaizdžių padarinys, kurie yra projektuojami ant Materijos šviesos ir kurie tuo būdu priverčia šviesą prisiimti tam tikrą formą. Mano išorinės aplinkybės yra gimusios iš mano asmeniniame prote ir kolektyvinėje žmonijos sąmonėje saugomų įvaizdžių. AŠ ESU tyras Dievo sąmonės srautas.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

7. Į mano auros lauką iš išorės įsiveržusios jėgos ir energijos ateina iš kolektyvinės sąmonės. Kartu su šiomis jėgomis ir energijoms ateina įvaizdžiai ir įsitikinimai, kurių dėka jie egzistuoja. Aš dabar užsklendžiu savo protą nuo masinės sąmonės, nuo kolektyvinio proto. Atsisakau priimti šiuos įvaizdžius ir subtilius melus bei argumentus, kuriuos skleidžia tamsos jėgos ir mano paties ego. Nebepriimu šių įvaizdžių kaip tikrų, kaip nekintančių, kaip neišvengiamų. AŠ ESU tyras Dievo sąmonės srautas.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

8. Dėsiu sąmoningas ir ryžtingas pastangas išvalyti savo energetinį lauką, išvalyti savo proto pasąmonės lygmenis nuo visos netikrovės. Žinau, kad tai taip pat pakeis mano išorinę situaciją. Įveiksiu savo dabartinę krizę, pirmiausia

ieškodamas Dievo karalystės, kuri, kaip žinau, yra tikrasis aš manyje. AŠ ESU tyras Dievo sąmonės srautas.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

9. Išvysiu pačias giliausias savo esybės gelmes ir iš tiesų patirsiu, patirsiu tikrą mistinę patirtį, kad esu daugiau nei mano išorinis tapatumas, daugiau nei išorinis aš, daugiau negu ego, daugiau nei šis pasaulis. AŠ ESU tyras Dievo sąmonės srautas.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

3. Karūna, Pagrindas

Sveika Marija, prakilni,
Motinos Šviesą aukštyn keli.
Šviesa pusiausvyroj tekės,
Harmonijoj siela žėrės.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audrą jau nebesiaučia

Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam
Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Sunkumų nebėra širdy
Marijos meilės apsupty.
Dvylika žiedlapių rožės skaisčių,
Susitinka siela su jaunikiu.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam
Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Karūna mainosi aukso spalvom,
Žiedlapių tūkstantis skleidžias bangom.
Karūnoje Budą regime,
Apsiaustą dangišką segintį.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam
Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Pagrindo čakra tyriausia balta,

Iš žiedlapių ketverto liejas sviesa.
Motina lenkiasi meilėj tyroj
Dievui Tėvui Aukštybių šviesoj.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam
Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Motinos Šviesos ir Budos vienovė,
Tamsos jėgų neįveikiama tvirtovė.
Drauge su Jėzumi ir Sen Žermenu,
Jie Aukso Amžių atneša kartu.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam
Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Motinos lūpų švelniam bučiny,
Amžina laimė dega širdy.
Erdvėj sklandau įstabioje
Šventų garsų apsuptyje.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam

Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Koda:
Malone Motinos begaline,
Už laiko ir erdvės pakilome.
Juk Budos prigimtis visuos
Kilti aukštyn mane vilios,
Kristaus būtybėmis tampame
Ir Aukso Amžių nešame.

Aš esu mano kūrėjo individualizacija

1. Aš esu dvasinė būtybė ir turiu realybę Dievuje. Turiu aukščiausią vertę – absoliutų žinojimą, kad esu Dievo tąsa, esu Dievo individualizacija. Žinau, kad Dievas turi begalinę vertę, ir kadangi aš esu Dievo begalinės esybės tąsa – aš esu Dievo begalinė esybė, materializuota specifiniame tapatume – esu be galo vertingas, nes žinau, ką Jėzus patyrė sakydamas: „Aš ir mano Tėvas esame viena.“ AŠ ESU savojo Kūrėjo individualizacija.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

2. Nėra didesnės patirties Žemėje nei suvokti, kas aš toks iš tiesų esu Dievuje. Kad ir kokius malonumus ar patirtis būčiau patyręs šioje Žemėje, niekas negali prilygti vienovės su mano Aukštesniąja Esybe jausmui, vienovės su mano Kūrėjo realybe jausmui. AŠ ESU savojo Kūrėjo individualizacija.

Palieku viską, kas mažiau,

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

3. Nepaliaudamas judėti tolyn nuo tamsos, kiekvieną dieną žengdamas po mažą žingsnelį į priekį, galiausiai patirsiu persilaužimą ir pagausiu aukščiausios savivertės patyrimo akimirką. Kad ir kokias klaidas būčiau padaręs, ar kad ir kokias patirtis būčiau išgyvenęs – visa tai nėra tikrosios mano esybės dalis. Tai yra laikinos iliuzijos, ir aš visa tai paleidžiu. AŠ ESU savojo Kūrėjo individualizacija.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

4. Kadangi žinau realybę, kuri AŠ ESU, galiu pilnai sau atleisti. Galiu pilnai atleisti visiems žmonėms, kuriuos sužeidžiau, visiems žmonėms, kurie sužeidė mane. Atleidžiu sau, atleidžiu kitiems, atleidžiu Dievui, ir netgi atleidžiu Materijos šviesai už tai, kad patyriau apribojimus ir kančias. AŠ ESU savojo Kūrėjo individualizacija.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.

Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

5. Pasieksiu visiško paleidimo tašką, visiško atidavimo, visiško atsidavimo tašką. Atiduodu mirtingą tapatumo jausmą, leidžiu jam mirti ir įsilieju į aukštesnę realybę, kuri aš esu. Suvokiu, kad esu ši aukštesnės esybės realybė, netgi vis dar tebebūdamas fiziniame kūne. Esu transformuotas ir nebesitapatinu su savo kūnu ar su savo išorinėmis aplinkybėmis, nes žinau, kad esu daugiau. AŠ ESU savojo Kūrėjo individualizacija.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

6. Vienovėje su savo Aukštesniąja Esybe, patiriu didžiausią džiaugsmą, didžiausią laisvę, didžiausią pasitikėjimą savo jėgomis, didžiausią savivertę, kokią tik gali patirti savimonę turinti būtybė. Aš iš tiesų galiu tai patirti, kadangi esu save suvokianti būtybė. Turiu potencialą labiau įsisąmoninti aukštesnį aš už tą aš, kuriuo save šiuo metu laikau.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

7. Galiu išplėsti savo sąmonę ir tapti daugiau nei esu šiuo metu, susiliedamas su aukštesniuoju aš, kuriuo jau esu. Esu pasirengęs bandyti, esu pasirengęs dėti

pastangas judėti link šio vidinio suvokimo taško, kuriame suvokčiau, kas esu. Žinau, kad, jeigu nepaliausiu tai daryti, iš tiesų paversiu savo gyvenimą aukštyn kylančia spirale. Ir tik laiko klausimas, kol prasilaužiu į vidinę to, kas iš tiesų esu, realybę. AŠ ESU savojo Kūrėjo individualizacija.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

8. Priimu, kad tai yra įmanoma, kadangi Motina Marija laikys tyrą viziją dėl manęs, iki tos dienos, kai aš įkūnysiu savo Kristiškumą ir visam laikui būsiu prikeltas į aukštesnį savasties jausmą. Todėl sakau: „O Motina Marija, parodyk man tyrą mano tikrojo aš viziją, kiek ją šiuo metu gebu suvokti.“ AŠ ESU savojo Kūrėjo individualizacija.

Palieku viską, kas mažiau,
Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

9. Žinau, kad tol, kol liksiu ištikimas savo aukščiausiai vizijai, aš – kartu su Arkangelu Mykolu, savuoju Kristaus AŠ ir visais pakylėtaisiais mokytojais – nueisime visą kelią namo, kol kiekviena mūsų esybės dalis bus pasiekusi vienovę su aukštesniąja Esybe, kuria mes visi esame. Dvasinėje karalijoje visos Būtybės žino realybę, kad visa gyvybė yra viena, nes visa gyvybė yra Dievas. AŠ ESU savojo Kūrėjo individualizacija.

Palieku viską, kas mažiau,

Aukštyn sparnus keliu aš jau,
Šventąją vertę priimu,
Iš naujo visas atgimstu.

Žinau, kas iš tiesų esu,
Tikrovę Dievo savyje jaučiu.
Šviesos būtybė Dievuje esu,
Ji šviečia švyturiu šviesos skaisčiu.

4. Visos Čakros

Sveika Marija, prakilni,
Motinos Šviesą aukštyn keli.
Šviesa pusiausvyroj tekės,
Harmonijoj siela žėrės.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam
Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Sunkumų nebėra širdy
Marijos meilės apsupty.
Dvylika žiedlapių rožės skaisčių,
Susitinka siela su jaunikiu.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam

Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Gerklė liepsnoja ugnim mėlyna,
Visad teisinga Dievo valia.
Dievo galia meilės veiksmu
Iš Aukščiau ji atskrieja Kristaus vedimu.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam
Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Ramybė saulės rezginy,
Baimė ir pyktis jau paleisti.
Šventoji dešimtis įstabiai sužydės,
Purpuru, auksu viską nušvies.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam
Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Sunkumų nebėra širdy
Marijos meilės apsupty.
Dvylika žiedlapių rožės skaisčių,
Susitinka siela su jaunikiu.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam
Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Kakta spinduliuoja smaragdo žalia,
Sekam mes Kristaus vizija.
Ir Dievo plano tobulume,
Žmogui Jo meilę jaučiame.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam
Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Maudosi siela palaimos sraute,
Violetinės liepsnos šviesoj ryškioje.
Siela kvėpuoja Dievo ore tyrame,
Laisvę ji jaučia Motinos skraite.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam
Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Sunkumų nebėra širdy

Sunkumų nebėra širdy
Marijos meilės apsupty.
Dvylika žiedlapių rožės skaisčių,
Susitinka siela su jaunikiu.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam
Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Karūna mainosi aukso spalvom,
Žiedlapių tūkstantis skleidžias bangom.
Karūnoje Budą regime,
Apsiaustą dangišką segintį.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam
Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Pagrindo čakra tyriausia balta,
Iš žiedlapių ketverto liejas šviesa.
Motina lenkiasi meilėj tyroj
Dievui Tėvui Aukštybių šviesoj.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

U[illegible]

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam
Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Motinos Šviesos ir Budos vienovė,
Tamsos jėgų neįveikiama tvirtovė.
Drauge su Jėzumi ir Sen Žermenu,
Jie Aukso Amžių atneša kartu.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam
Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Motinos lūpų švelniam bučiny,
Amžina laimė dega širdy.
Erdvėj sklandau įstabioje
Šventų garsų apsuptyje.

O Motina Marija, laisvę jaučiam,
Minčių, jausmų audra jau nebesiaučia.
Jau nekartojam įpročių žalingų,
Paliekam kevalą žmonių mirtingų.

Upe gyvenimo mes amžinybėj plaukiam
Aukštyn, aukštyn ji stiebtis, augti šaukia.
Dangus visai čia pat, jis mumyse,
Šlovė visai gyvybei skamba Danguje.

Koda:
Malone Motinos begaline,
Už laiko ir erdvės pakilome.
Juk Budos prigimtis visuos
Kilti aukštyn mane vilios,

Kristaus būtybėmis tampame
Ir Aukso Amžių nešame.

Žemė yra Viešpaties ir jo Meilės pilnatvė. (3X) Amen.
Tėvo, Sūnaus, Šventosios Dvasios ir Šviesos Motinos vardu, Amen.

Užsklanda

AŠ ESU užsklęstas begalinėje meilėje, begaliniame puoselėjime ir begalinėje mano Dangiškosios Motinos širdies paguodoje, kuri visa yra perpildyta nepaprastai asmeniška meile man, visas šio materialaus pasaulio ribas peržengiančia meile. Patiriu šią meilę čia ir dabar, kadangi ryžtuosi pažvelgti už išorinių sąlygų ir priimu Motinos Marijos meilę, besąlyginę Motinos Marijos meilę, besąlyginę meilę, kurią Motina Marija man jaučia.

Priimu, kad, kai meilė yra besąlyginė, man nereikia išpildyti jokių sąlygų Žemėje, kad galėčiau gauti šią meilę. Tad paleidžiu visas sąlygas ir priimu, kad Motina Marija myli mane, kad Arkangelas Mykolas myli mane, kad mano AŠ ESU Esatis myli mane, kad mano Kristaus AŠ myli mane ir kad Jėzus myli mane. Priimu, kad mano Kūrėjas myli mane, visada mane mylėjo ir visada mane mylės. Esu užsklęstas begalinėje meilėje, kuri yra Motina Marija, begalinėje meilėje, kuri AŠ ESU.